

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У УЖИЦУ

Гж.бр.1257/11

4.10.2011.године

УЖИЦЕ

СНТ/СГ

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Ужицу, у већу састављеном од судија Радмиле Нинковић, председника већа, Драгане Мићуновић и Раденка Зечевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Тода Рељића из Ужица, кога заступа пуномоћник Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, против туженог Фонд за социјално осигурање војних осигураника Београд, кога заступа пуномоћник Предраг Павловић, ради дуга, одлучујући у поступку по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ужицу 7 П.бр.36/11 од 24.5.2011.године, у нејавној седници већа одржаној на дан 4.10.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ужицу 7 П.бр.36/11 од 24.5.2011.године, а жалба тужиоца одбија КАО НЕОСНОВАНА.

Образложење

Првостепеном пресудом, изреком под 1. одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име штете – мање исплаћених пензија за период од 1.8.2004.године до 30.11.2007.године, исплати износ од 123.312,57 динара, са законском затезном каматом по Закону о висини стопе затезне камате и то за месеце како је то наведено у овом делу изреке првостепене пресуде. Изреком под 2. одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено, преко пуномоћника изјавио тужилац побијајући је из свих разлога предвиђених у члану 360.став 1. ЗПП, са предлогом да се укине.

Испитујући побијану пресуду, изјављену жалбу и разматрајући списе предмета сагласно овлашћењу из члана 372. у вези са чланом 478.став 1. и 2. ЗПП, Виши суд у Ужицу, налази:

Жалба није основана.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 1,2,5,7 и 9. ЗПП, на које Виши суд у Ужицу, као другостепени, пази по службеној дужности, а ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 12. ЗПП, на које се указује у изјављеној жалби. Првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је јасна и разумљива, у пресуди су садржани разлози о битним чињеницама и ти разлози су јасни и не противречни сами себи и садржини изведених доказа.

Доказима изведеним у току поступка је утврђено да је тужилац војни осигураник, носилац инвалидске пензије почев од 1.1.1965.године у чину капетана

Бр. 20436-1

19

БЕОГРАД

са 18. положајном групом. Решењем туженог Ип.044033 од 12.10.2007.године, извршено је усклађивање пензије тужиоцу почев од 1.8.2004.године, према важећим елементима пензијског основа, тако да укупно износи 3.067,565 бода. Истим решењем пензија тужиоца је усклађена почев од 1.10.2005.године такође према важећим елементима пензијског основа наведених у том решењу и износи 3.660,517 бодова, односно 85 % од пензијског основа. Тужени је у периоду од 1.8.2004.године, до 30.11.2007.године, тужиоцу исплатио умањене износе пензије у односу на припадајуће сходно наведеном решењу о усклађивању пензије.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца и за своју одлуку дао је довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и Виши суд. Стога се неосновано жалбом тужиоца првостепена пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Потраживање тужиоца односи се на период од 1.8.2004.године до 30.11.2007.године, а задња пензија је доспела дана 20.12.2007.године, а тужилац је поднео тужбу дана 13.1.2011.године, па је потраживање застарело јер је од доспелости до подношења тужбе протекло време дуже од три године. Наиме, пензија за новембар 2007.године, требала је бити исплаћена до 20.12.2007.године, а тужба је поднета 13.1.2011.године, па је правилна одлука првостепеног суда јер је донета у свему сагласно члану 372.став 1. ЗОО.

Стога су неосновани наводи у жалби тужиоца да је суд требао да примени одредбе члана 376. став 1. и 2. у вези члана 209. ЗОО, јер се ради о спору за накнаду штете, те је требало да примени члан 379.став 1. ЗОО, јер је у решењу о усклађивању назначена висина пензије, а та висина је дуг који доспева од дана када је решење тужилац примио—2010.године и да административни пропусти тужене не треба да се тичу суда и тужиоца—оштећеног и да ово доспело потраживање—штета, нема карактер повремених потраживања из члана 372.став 1. и члана 373. ЗОО, да је тужилац добио решење о усклађивању 2010.године, да је суд био дужан да утврди када је штета настала и када је оштећени сазнао за штету и починиоца. У конкретном случају правилно је првостепени суд применио члан 372. став 1. ЗОО, јер се ради о повременим давањима која доспевају годишње или у краћим одређеним временским размацима, те застаревају у року од три године од доспелости сваког појединог давања. Истицање у жалби да нема доказа о датуму пријема решења о усклађивању пензије, те да је тужилац решење о усклађивању пензије добио тек на свој захтев у току 2010.године, правилно је ценио првостепени суд да није од утицаја на време потребно за застарелости повремених потраживања у смислу члана 372. ЗОО, које време се рачуна од дана доспелости сваког појединог давања, а не од дана сазнања за штету или од дана пријема решења.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета сходно члану 149.став 2. ЗПП.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци сходно члану 375.ЗПП.

Председник већа-судија
Радмила Нинковић с.р.